

Nr 624

Av herr Holmberg m. fl., om inrättande av ett servicesystem för tillsyn av sjuka barn.

Förvärvsarbetande mödrar med små barn måste alltid vara beredda att för längre eller kortare tid stanna hemma från arbetet om barnen skulle bli sjuka. Daghemmen tar som bekant inte emot sjuka barn, och minsta tecken till förkylning är nog för att de måste stanna hemma. Därom är intet att säga; så länge daghemmen inte är utrustade med särskilda isoleringsrum ens för lindrigt förkylda barn måste de övriga daghemsbarnen självklart skyddas på detta sätt mot smittrisk.

När barnen på grund av sjukdom inte kan lämnas till daghemmet eller familjedaghemmet utgör detta ett stort bekymmer för de förvärvsarbetande mödrarna, och detta gäller i synnerlig grad de ensamstående. Förutsatt att sjukhusvård inte är påkallad, faller det som regel på moderns lott att stanna hemma från arbetet för att ta sig an barnets vård. Det finns ensamstående mödrar som vid sådana tillfällen ändå måste lämna barnet ensamt hemma därför att de av ekonomiska skäl helt enkelt är tvingade att arbeta. Sådana situationer måste innebära en allvarlig psykisk påfrestning för såväl mor som barn.

När en mor stannar hemma från sitt arbete för att vårda ett sjukt barn fyller hon en viktig samhällelig funktion, som från samhällets sida borde värdesättas mera än nu sker. Förutom inkomstbortfallet kommer frånvaron från arbetsplatsen och statistiken härom, vars hjälp man från arbetsgivarhåll gärna vill utnyttja som skäl för bibehållandet av rådande löneorättvisor.

För att komma fram till en lösning av detta problem borde alla förvärvsarbetande mödrar ha tillgång till en sådan service som börjat införas på några håll i landet och som går ut på att särskilda personer anställs för att vara till hands för vården av sjuka barn. Moderns kostnader för denna form av barntillsyn är som regel desamma som för daghemsvistelsen.

Ur produktionssynpunkt torde en sådan lösning vara den ojämförligt bästa, och modern kan lugnt stanna kvar i sitt arbete medveten om att hennes barn får den tillsyn det behöver. Ytterligare en fördel är att denna service kan ge många äldre kvinnor lämplig sysselsättning.

För att åstadkomma en snabb allmän utbyggnad av detta servicesystem erfordras att statliga bidrag ställes till kommunernas förfogande.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställer vi därför,
att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t
hemställa om förslag till åtgärder som gör det möjligt för
kommunerna att snabbt inrätta ett servicesystem för tillsyn
av sjuka barn, vilkas mödrar har förvärvsarbete.

Stockholm i januari 1962

Helmer Holmberg

H. Hagberg

Henning Nilsson

Nr 625

Av herrar Lindkvist och Arvidson, om inrättande av en statlig
konsertbyrå.

1947 års musikutredning karakteriserade i sitt betänkande Musikliv i Sverige (SOU 1954: 2) bildandet av en offentlig arrangemangs- och förmedlingsbyrå för tonkonstnärer som ett av de mest angelägna av sina förslag.

Att 1947 års musikutredning så starkt betonade kravet på en statlig konsertbyrå motiverades dels med hänvisning till det dittillsvarande konsertväsendets bristfälliga och ineffektiva uppbyggnad, som på intet sätt ansågs motsvara det svenska musiklivets behov, dels med den rådande bristen på arbetsuppgifter och engagemangstillfällen för våra svenska, vid den statliga musikhögskolan solistiskt utbildade tonkonstnärer.

Under de åtta år som gått, sedan 1947 års musikutredning efter ett grundligt och kostsamt arbete framlade sina förslag, har utvecklingen inom musiklivet ytterligare understrukit behovet av en statlig konsertbyrå.

På grund av den enorma utvecklingen, särskilt under de senaste åren, av den mekaniska musikdistributionen genom radio, TV och gramfon har den levande musiken och speciellt solist- och kammarmusiken kommit i ytterst trängt läge. Det hittillsvarande statliga och kommunala stödet till musiken har koncentrerats till vissa större städer med symfoniorkestrar, medan solist- och kammarmusiken fått dra sig fram praktiskt taget utan sådant stöd. Detta är ur musikkulturell synpunkt ytterligt beklagligt dels med tanke på att solist- och kammarmusiklitteraturen är betydligt rikare än litteraturen för orkester, dels med hänsyn till att solister och kammarmusiker är lätttrörliga enheter, som utan alltför stora gage- och resekostnader kan besöka de många orter i vårt långsträckta land, vilka eljest sällan eller aldrig får någon kontakt med kvalitativt högtstående, levande musik.